

OPINIONS

Tornabous, Març 2010

Nº 16

En Pau i la Roseta [7]

... La carta d'en Pau seguia explicant a la Roseta el seu tarannà diari i també, la "peculiar" personalitat dels seus dos companys de barracó.

L'un era en Raúl: Un home d'aspecte seriós que semblava introvertit, però, que quan es parlava amb ell era cordial, fins i tot explicava amb molta gràcia algun que altre episodi de la seva vida.

Des de jove, s'adonà que la seva sexualitat no era com la dels altres nois. Li agradava mirar els joves macos i ben plantats, però, al mateix temps també li agradaven les dones. En el decurs de la seva vida va passar episodis de tot, en els quals, havia sentit veritables i angoixants passions.

No havia comentat mai amb ningú la seva ambigüitat, era el seu secret més ben guardat. Només ho va fer amb l'única persona que li va semblar que l'entendria... La seva mare... Però, malgrat que era una dona amorosa i que volia el millor per cadascun dels seus fills, no el va entendre. Era molt religiosa i per ella tot el que li havia explicat en Raúl era un gran pecat que l'allunyava de Déu. No va deixar cap opció, perquè el seu fill que només volia parlar amb ella per poder descansar la seva ànima, s'endinsés en més explicacions... No hi va haver diàleg, i mai més, en van tornar a parlar.

En Raúl li tenia una gran estimació, i en part per no disgustar-la, i en part perquè no se sentia amb la valentia suficient per lluitar per uns sentiments que, en aquella època, el mostrar-los, hagués portat conseqüències socials molt desafortunades, va sacrificar tota la vida per amagar-los. No va consumir mai en companyia el seu desig, ni tant sols el va manifestar de paraula... D'haver estat així, potser el fidel de la balança, on d'una manera imaginària hi havia dipositat en els seus platets la seva sexualitat, s'hagués decantat cap una banda o cap a l'altra, aconseguint el seu esperit, la pau i la serenitat que tant desitjava. Els dubtes i la por, van tenir més pes que les ganes de definir les seves necessitats emocionals... Va acostumar-se des de petit a la soledat i a alleugerar la seva càrrega sexual en solitari.

I així, fent la rutina de cada dia havien passat els anys fins l'avui... El seu cos ja no era el d'abans... La pell s'apergaminava... els cabells clapejaven i es tornaven de color plata... la vigorosa manifestació del seu sexe que sempre havia respost a qualsevol estímul, no era com temps enrere... no experimentava la mateixa satisfacció. Tot plegat, el feia sentir una gran buidor... Tenia veritables ganes de compartir amb plenitud la seva necessitat d'afecte i d'amor que només pal·liava, i no sempre, quan en la seva intimitat vivia en un món irreal... Un món que havia creat exclusivament per ell i en el qual només hi tenia cabuda el producte de la seva fantasia... Però, malgrat aquests moments d'evasió... la seva ànima seguia sentint la gran angoixa que produeix... la solitud.

L'altre company era en Brauli: Era molt bona persona, però, només esperava el diumenge per anar a casa de "La Renata" i les seves "pupiles" a gastar tots els diners que havia percebut pel seu treball durant la setmana. Era un addicte al sexe. Quan tornava a la nit, més mort que viu degut a tant "moviment", els explicava meravelles d'unes dones que ja eren una mica madures però que sabien com fer passar una bona estona a qui, pagant per endavant, demanava els seus serveis. Algunes vegades les seves històries eren certes, d'altres imaginàries, però, en Pau, les escoltava sempre amb curiositat degut a la manca d'experiència que tenia en aquestes vessants.

La casa de la Renata era als afores del poble, ja feia molt temps que les parets exteriors havien estat pintades de color blanc i els marcs de les finestres de vermell, a l'igual que els porticons que sempre eren mig tancats per no deixar entreveure ni tant sols un petit moviment del que passava per dins les cambres. Les cortines que en el seu dia van donar un toc d'elegància al local, en la actualitat eren desfilades i amb un color difícil de definir. Tot plegat, denotava el gran ocàs de la sumptuositat d'altres temps... Però, a la gent que hi anava els era igual, anaven "per feina..." i la resta no importava.

Ja feia molt temps que en Brauli demanava a en Pau que l'acompanyés i ell sempre trobava una excusa per no fer-ho... Però, va arribar un dia en que, per una dosi apremiant de necessitat fisiològica que feia dies el tenia neguitós, una dosi de curiositat i una gran dosi de solitud... es va deixar convèncer.

Els va rebre la "Madame" que estava al front del negoci. Era una dona madura, d'una bellesa molt de l'època, amb una frondosa cabellera ros platí, anava molt maquillada i cridaven l'atenció els llavis pintats d'un color vermell intens. Quan va saber que en Pau era "per estrenar" va cridar a una de les seves protegides, la qual, tenia assignat introduir "als principiants" en les arts amatòries.

La susdita es feia dir Gisela. Va agafar en Pau per l'espatlla i amb una suau empenta el va fer entrar en una habitació on hi havia juntament amb dues cadires, una taula, un test amb una planta artificial i un catre amb un matalàs al damunt. Aquest, era embolicat per un llençol ple de taques que feien sospitar que no el rentaven cada vegada que es feia servir. La dona, era amable i afectuosa, amb un gran cul i uns grans pits protegits per un sostenidor, el qual, feia un gran esforç per lluitar contra la força de la gravetat a que l'empenyia el seu contingut. Quan se'l va treure, com a veterana en "la seva feina", al veure l'expressió de la cara d'en Pau, va tenir la picardia de deixar-se posada la peça de roba que cobria altres interioritats... En la llunyania en Machin cantava el "Bésame mucho" que estava de moda.

Eren drets l'un davant de l'altre i la Gisela, sense presses, li va treure la camisa, va descordar-li el cinturó i va deixar caure els pantalons mentre amb destresa acariciava els llocs més sensibles d'en Pau, tot fent comentaris del baronívol que era i del molt que fruirien les dones al seu costat... etc. etc.

En Pau estava incòmode i avergonyit, mirés on mirés, de reüll, veia un home que el guaitava. Quasi eren a les fosques, i li va costar adonar-se que era ell mateix reflectit en els miralls que recobrien el sostre i les parets de l'habitació. La cosa s'enredava... Ell només havia anat a aquella casa per la curiositat de veure què hi passava i per aprendre "sense complicacions" alguna cosa que li servis de cara al futur. Tenia el cor accelerat, i en el seu cap s'encenia i s'apagava una llumeta recordant-li la Roseta... Disgustat, però pensant que havia arribat massa lluny per fer-se enrere... Va tancar els ulls i...

[Continuarà]

"La tieta Vicenta" - Any 1920 - [4]

A en Joan i a la Vicenta els va cassar a les 5 del matí el vicari de la parròquia. Tot el poble dormia... Només varen assistir i van fer de testimonis, per part d'en Joan, els seus "padrins" i la seva mare, la Dúnia. Per part de la Vicenta, els únics familiars que tenia: la seva germana Mariona i el seu marit.

Ho van celebrar amb xocolata desfeta i coca que havia fet la padrina, i ho van rematar amb un gran tassó de "Malta" i llet. Arribada l'hora, i després d'unes abraçades plenes d'emotivitat, es van acomiadar.

El padrí, menant el carro tirat per la Treneta, (una mula vella que havien pensat substituir en quan tinguessin els diners per comprar-ne una de jove) els va acompanyar fins al poble on havien d'agafar el cotxe de línia que els duria a la capital. Els feia molta il·lusió veure el mar...

Van trobar un hotel tranquil on des de l'habitació el podien veure. Van comentar la seva magnificència i com les onades, amb el seu va i ve dolç i harmoniós, enganyaven a la sorra emportant-se-la mar endins per després d'haver satisfet la seva voluptuositat... retornar-la. Van passar uns dies inoblidables... S'estimaven en bogeria... La tendresa i la passió els desbordava... Saciaven el seu desig fins quedar exhausts ... després... descansaven un en braços de l'altre... [Continuarà]

Mª Mercè Usón

Carta d'una nena els seus pares

Estimats pares:

No em doneu tot el que us demano. A vegades només demano per veure fins on puc arribar.

No em crideu. Us respecto menys quan ho feu, i m'ensenyau a cridar a mi també. I no ho vull fer.

No em doneu sempre ordres. Si en lloc d'ordres, em demaneu les coses, ho faré més ràpid i a gust.

Compliu les promeses, bones o dolentes. Si em prometeu un premi doneu-me'l; però també si és un càstig.

No em compareu amb ningú. Si em feu sentir millor que els altres, algú patirà; i si em feu sentir pitjor, seré jo la que patirà.

No canvieu tot sovint d'opinió sobre el què he de fer. Decidiu i manteniu aquesta decisió.

Deixeu valer-me per mi mateixa. Si ho feu tot per mi, jo mai no podré aprendre.

No digueu mentides davant meu. Ni em demaneu que jo en digui per vosaltres. Em feu sentir malament i perdre la fe en el que dieu.

Quan estigueu equivocats en alguna cosa, accepteu-ho. I creixerà l'opinió que tinc de vosaltres, i així m'ensenyareu a admetre també les meves equivocacions.

Tracteu-me amb la mateixa amabilitat i cordialitat amb que tracteu els vostres amics.

Quan us expliqui un problema meu, no em digueu "no tinc temps per tonteries" o "això no té importància". Tracteu de comprendre'm i ajudeu-me.

Quan faig una cosa dolenta, no m'exigiu que us digui perquè l'he feta. De vegades ni jo mateixa ho sé.

Estimeu-me i digueu-m'ho. A mi m'agrada sentir-vos-ho dir, encara que us sembli que no és necessari, recordeu sóc una nena i necessito el vostre aixopluc i les vostres tendreses.

La vostra filla que molt us estima.

Reflexions de saviesa

- *Per pensar ansiosament en el futur, oblidem el present, fins el punt que acabem per no viure ni el present ni el futur.*
- *Els homes perden la salut per guanyar un munt de diners, i després perden els diners per recuperar la salut.*
- *L'experiència no és el que et passa, sinó el que fas amb allò que et passa.*
- *No desaproveitis l'avui, gaudeix de tot el bo q. et dona aquesta vida. De moment som aquí i a l'altre banda... no sabem el q. hi podem trobar*
- *Quan l'angoixa es fa opressiva. "Les Llàgrimes" alleugeren l'ànima del seu sofriment. Són com el bàlsam q. amaina el dolor d'una ferida.*

Cuina:

Mandonguilles amb pèsols i patatetes:

Ingredients per fer més o menys 12 mandonguilles.

- 200 gr. de carn picada de vedella.
- 200 gr. de carn picada de porc.
- 1 ou.
- 1 ceba.
- Patates.
- Els tomàquets suficients per fer un bon sofregit.
- 1 pebrot petit (verd o vermell).
- Pèsols.
- Farina.
- Molla de pa. (Poca)
- Un rajolinet de llet (si la barreja de tot plegat ha quedat massa espessa).
- Oli, sal, pebre.

Per fer la picada:

- 15 ametlles.
- 2 alls escalivats.
- 1 tomàquet escacalivat.
- Oli i sal.

Elaboració:

Barregeu amb una forquilla la carn de vedella amb la carn de porc, afegiu-hi un ou batut (farà les mandonguilles més meloses) i la molla de pa. El rajolinet de llet, veureu si l'espessor de tot plegat ho necessita. Salpebreu la barreja.

Poseu al foc una cassola amb oli d'oliva abundant i fregiu les patatetes tallades a daus de la mida de l'última falange d'un dit. Quan estiguin fregides, traieu-les i reserveu-les.

En el mateix oli fregiu les mandonguilles enfarinades (la grossària de les mateixes va a gust vostre). Quan estiguin fetes traieu-les i reserveu-les. (Si l'oli s'ha embrutit molt, coleu-lo i canvieu-lo de cassola.)

Passeu per una batedora la ceba, els tomàquets i el pebrot. Un cop triturat, aboqueu-ho a la cassola on heu fregit les patates i les mandonguilles. També ho podeu sofregir sense passar-ho per la batedora. La salsa no queda tan fina però, particularment és com més m'agrada.

Quan veieu que el sofregit comença a fer bombolles, afegiu brou o aigua amb un "cubito" juntament amb els pèsols fins que aquest siguin cuits. Llavors, afegiu les mandonguilles, les patates i la picada. Deixeu que faci xup-xup una estona fins que tot plegat s'hagi agermanat..

No us oblideu de rectificar de sal i tingueu en compta que el "cubito" en porta.

És un plat molt consistent i molt saborós que només cal acompanyar amb una bona amanida verde.

I..... BON PROFIT

